

Arrest

nr. 83 590 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2012 heeft ingediend heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 2 maart 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 17 september 2008.

Op 28 november 2011 verleende de ambtenaar-geneesheer een advies inzake de door verzoekster voorgelegde medische problematiek.

Op 6 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het tegensprekelijk debat (rechten van verdediging), van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Tot slot voert verzoekster aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Vooreerst merkt verzoekster op dat het dispositief van de bestreden beslissing in de Franse taal werd opgesteld, terwijl er in bijlage een motivering in het Nederlands werd gevoegd en dat de bestreden beslissing zich baseert op een Nederlandstalig advies. Zij is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing in strijd is met de taalwetgeving. Verzoekster vervolgt dat zij een Franstalig verzoekschrift heeft opgesteld en dat zij dan ook verwacht dat de verdere procedure in het Frans zal verlopen en dat zij zal kunnen verschijnen voor een Franstalige kamer. Evenwel stipt zij aan dat een Franstalige kamer niet zal kunnen oordelen over de wettigheid van een Nederlandstalige beslissing en zij meent dan ook dat de bestreden beslissing alleen al om deze redenen dient te worden vernietigd.

Voorts stelt verzoekster dat zij niet de kans heeft gekregen om te antwoorden op het advies van de ambtenaar-geneesheer. Verzoekster ziet hierin een schending van de hoorplicht/rechten van verdediging. Bovendien stelt verzoekster dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar internetbronnen welke niet betrouwbaar zijn. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing op zijn minst had dienen te verwijzen naar een betrouwbaar rapport van artsen zonder grenzen of een rapport van de wereldgezondheidszorg. Verder stelt verzoekster dat een behandeling in haar land van herkomst zeer duur is en dat de gratis verzorging waarvan de tegenpartij melding maakt slechts theoretisch is.

Waar verzoekster de schending van de taalwetgeving aanvoert, kan zij geenszins worden gevolgd. De bestreden beslissing is wel degelijk in één taal is opgesteld, met name het Nederlands, doch de instructie aan de burgemeester geschiedde in het Frans.

Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in het Nederlands wordt ingediend, dan dient de Dienst Vreemdelingenzaken, welke een centrale dienst is, overeenkomstig artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken, te antwoorden in het Nederlands.

Artikel 41 van de voormelde wet bepaalt immers: *“de centrale diensten maken voor hun betrekkingen met particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan betrokkenen zich hebben bediend.”*

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in het Nederlands ingediend bij een ter post aangetekend schrijven van verzoeksters advocaat.

Wat de instructies aan de burgemeester daarentegen betreft, dient toepassing gemaakt te worden van artikel 39, § 2 dat luidt als volgt:

“§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en de gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.”

In casu worden er instructies gegeven aan de burgemeester van de stad Namen en aldus dienden de instructies in het Frans te worden opgesteld.

Een schending van de taalwetgeving wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster aangeeft dat zij opteert voor de Franse taal als proceduretaal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, 737), m.a.w. moet de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing, door het bestuur, overeenkomstig artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in de Nederlandse taal aangezien verzoekster haar aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden in het Nederlands had ingediend, dient deze taal als proceduretaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden gehanteerd.

Waar verzoekster meent dat zij de kans had moeten krijgen om te antwoorden op het advies van de ambtenaar-geneesheer dient erop gewezen te worden dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat er een contradictoir debat zou worden georganiseerd tussen de adviserende arts en de aanvrager. Bovendien houdt de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805, RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (*Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247*). *In casu* vraagt verzoekster dat haar een voordeel wordt toegekend, met name de regularisatie van haar verblijfssituatie om medische redenen. Te dezen kan verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. Voorts wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Verder kan verzoekster niet worden gevolgd waar ze stelt dat de bestreden beslissing inzake de mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst enkel verwijst naar internetbronnen; welke per definitie niet betrouwbaar zijn. In het medisch advies wordt verwezen naar informatie afkomstig uit de Medcoi databank (en in het bijzonder van International SOS). Hierbij wordt toegelicht dat Medcoi een project is rond het uitwisselen van bestaande informatie, beste praktijkvoering en ontwikkelen van een gemeenschappelijke aanpak in het verzamelen en gebruik van medische “country of origin information”. Het Medcoi project is gebaseerd op een initiatief van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst, Bureau medische advisering en telt 17 partners en wordt gefinancierd door het European Refugee Fund. International SOS is een internationale onderneming die medische bijstand en veiligheidsdiensten verleent. Zij bezit klinieken in meer dan 70 landen en een wereldwijd netwerk van centra voor spoedhulp. International SOS verbindt zich contractueel tot het leveren van informatie over de beschikbaarheid van medische behandeling in landen over de hele wereld. Verzoekster licht geenszins toe waarom deze informatie niet betrouwbaar zou zijn en waarom de voorkeur dient te worden gegeven aan andere bronnen.

Waar verzoekster stelt dat de toegankelijkheid van gezondheidszorgen in Algerije problematisch is, dat de behandelingen duur zijn en dat de gratis verzorging enkel in theorie geldt, beperkt zij zich tot een gratuite bewering. Zij brengt niet het minste begin van bewijs aan voor haar betoog, terwijl dient vastgesteld te worden dat de bevindingen van de verwerende partij steun vinden in documenten welke terug te vinden zijn in het administratief dossier. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending aannemelijk van de aangevoerde motiveringsplicht, noch van de andere door haar aangevoerde bepalingen.

Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij haar beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid, noch dat zij niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin weet verzoekster de Raad te overtuigen van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU